

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobkyně: **M. M.**, narozená X, státní občanka Ukrajiny
trvale bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2020, č. j. CPR-8038-5/ČJ-2019-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 20. 1. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2020, č. j. CPR-8038-5/ČJ-2019-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 1. 2019, č. j. KRPS-285667-28/ČJ-2018-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

vstup na území členských států Evropské unie, v délce 15 měsíců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR, přičemž doba k vycestování jí byla určena v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobkyně v podané žalobě předně v obecné rovině namítala, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností, čímž měl porušit § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Poukázala na povinnost správního orgánu dle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, přičemž v projednávané věci správní orgán dle názoru žalobkyně zjišťoval pouze skutečnosti v její neprospěch, nikoliv v její prospěch. Správní orgán rovněž porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně. Žalobkyně má dále za to, že žalovaná se nesprávně vypořádala s odvolacími námitkami.
3. V souvislosti s uvedenými zásadami žalobkyně namítala nepřiměřenost uloženého opatření, a to ve vztahu k jeho formě i délce. Uložené opatření podle žalobkyně neodpovídá okolnostem případu, poukázala přitom především na to, že žalobkyně v řízení plně spolupracovala. Má za to, že správní orgán měl přistoupit na smírné řešení sporu a umožnit žalobkyni dobrovolně opustit území. Správní orgán měl postupovat v otázce přiměřenosti podle § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Prvostupňové rozhodnutí žalobkyně považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť zde správní orgán I. stupně pouze uvádí hlediska nastíněná § 174a zákona o pobytu cizinců, ale možnými důsledky vyhoštění na život žalobkyně se nikterak nezabývá, neváže je k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika případu. Odůvodnění otázky přiměřenosti nemůže stát pouze na argumentu, že žalobkyně má v původní vlasti zázemí a má se kam vrátit. Napadené rozhodnutí je nepřiměřené rovněž z toho důvodu, že bylo rozhodováno o protiprávním jednání žalobkyně, které mělo nastat přibližně před 16 měsíci a které mělo trvat pouze několik dní. Žalovaná měla délku řízení zohlednit v napadeném rozhodnutí a dobu vyhoštění přiměřeně zkrátit. Je neakceptovatelné, aby bylo rozhodnutí vydáno za rok a půl po tvrzeném jednání žalobkyně; tyto zásadní průtahy zakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dle běžné aplikační praxe je uloženo za několik dní stejného protiprávního jednání 6 měsíců, což je soudu z mnoha předešlých žalob známo. Žalovaný tento mimořádný postup nezdůvodnil, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným, nepředvídatelným a nepřiměřeným.
4. Žalobkyně dále namítala otázku samotné účelnosti rozhodnutí, neboť krátce po zahájení řízení opustila území ČR. Považuje proto uložené opatření za nadbytečné, neboť cíle opatření bylo již dosaženo a ochrana zájmů společnosti již uložení správního vyhoštění nevyžaduje, a to navíc za situace, kdy jeho uložení žalobkyni zatěžuje nad únosnou míru. Upozornila na to, že ačkoliv se po celou dobu řízení zdržuje mimo území ČR, lhůta vyhoštění jí počne běžet až skončením řízení, má proto za to, že žalovaný měl při rozhodnutí o odvolání délku vedeného řízení zohlednit a do přijatého opatření ji promítnout.
5. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že námitky žalobkyně nesouvisejí s daným řízením vztahujícím se k žalobkyni. Neshledala žádné porušení zákonných ustanovení, navrhla proto žalobu zamítnout.

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně [spolu s dalšími ukrajinskými občany, kteří mají pracovat pro agenturu V. W. s.r.o. (dále jen „společnost V.“)] byla přistižena dne 20. 9. 2018 v pracovním oděvu při pracovní činnosti při přípravě dílu pro automobily pro lakování v rámci pobytové kontroly v provozovně společnosti A. P. P. s. r. o. (dále jen „společnost A“) v N.. Hlídce žalobkyně předložila platný ukrajinský pas s biometrickými údaji bez jakéhokoliv víza a s otiskem přechodového razítka ze slovensko-ukrajinského hraničního přechodu ze dne 1. 9. 2018, přičemž nepředložila doklad opravňující ji k výkonu práce. Byla též pořízena fotografie žalobkyně i fotografie jejího pasu. Ještě téhož dne bylo se žalobkyní zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
7. V rámci svého výsledku tlumočeného z ruského jazyka žalobkyně využila svého práva se k věci nevyjadřovat k jakýmkoliv otázkám směřujícím k pracovní činnosti s tím, že se vyjádří pouze k rodinným poměrům a sociálním a kulturním vazbám na EU. Uvedla, že je vdaná, má dvě děti, matku a 4 sestry; všichni žijí na Ukrajině. Na území ČR žije krátkodobě v N.. V EU nežijí žádní její příbuzní, ani osoby, vůči nimž by měla vyživovací povinnost; na ČR nemá žádné kulturní či sociální vazby. Neužívá návykové látky, je zdravá (užívá pouze léky na vysoký krevní tlak). Nežádala nikdy o azyl, neměla problém s policií, nebyla stíhaná a v domovském státě jí nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí na životě. Má sjednané zdravotní pojištění a vůči ČR či jinému státu EU nemá žádné závazky.
8. Ve spise je dále založena dohoda o provedení práce ze dne 3. 9. 2018 uzavřená mezi polskou společností V. SP. Z O. O. (dále jen „společnost V“) jako zaměstnavatelem a žalobkyní, v níž společnost V prohlašuje, že je registrovanou pracovní agenturou, která zaměstnává uživatele a umísťuje je k výkonu určené práce ve prospěch uživatelů na území Polska, ČR a Slovenska. Podle smlouvy se žalobkyně zavazuje osobně plnit předmět zakázky od 3. 9. 2018 do 2. 9. 2020 za hrubou hodinovou mzdu 13,7 polských zlotých, a to ve prospěch a dle potřeby společnosti V.. Účinnost smlouvy byla podmíněna tím, že žalobkyně získá povolení k dočasnému pobytu a výkonu práce. Součástí spisu jsou dále cestovní příkaz vystavený společností V pro žalobkyni, podle nějž byla na dobu od 3. do 30. 9. 2018 vyslána na zahraniční služební cestu ke společnosti V., a výkaz odpracovaných dnů u společnosti V. (4. – 7. 9., 9. – 14. 9. a 17. – 19. 9. 2018). Dále je součástí spisu rámcová smlouva mezi společností V. jako agenturou práce a společností A jako uživatelem ze dne 23. 4. 2018, na základě níž se společnost V. zavázala ke společnosti A dočasně přidělovat své zaměstnance dle zadání uživatele.
9. Úřad práce ČR na dotaz správního orgánu I. stupně dne 18. 10. 2018 sdělil, že žalobkyně nemá vydáno povolení k zaměstnání, ale byla přihlášena společností V. jako zaměstnanec společnosti V vyslaný k výkonu práce od 10. 9. 2018 na území ČR v rámci poskytování služeb ve smyslu § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 327/2017 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).
10. Správní orgán I. stupně požádal podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců opatřením ze dne 22. 10. 2018 ministerstvo vnitra o posouzení existence důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně. Podle závazného stanoviska ministerstva vnitra ze dne 22. 10. 2018 je vycestování žalobkyně na Ukrajinu možné, neboť důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly v případě žalobkyně shledány.
11. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou jí

nelze umožnit vstup na území EU v délce 15 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU byl podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Rovněž správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování.

12. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně shrnul průběh správního řízení a uvedl podklady, z nichž při svém rozhodnutí vycházel. Dospěl k závěru, že žalobkyně naplnila podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť má provedeným dokazováním za prokázané, že vykonávala jako cizinka bez patřičného povolení zaměstnání při balení dílů pro automobilový průmysl ve společnosti A v době od 4. do 20. 9. 2018. V daném případě přitom nešlo o poskytování služeb ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, protože žalobkyně vlastní pouze biometrický cestovní doklad opravňující ji k pobytu na území Schengenského prostoru a nemá žádné povolení dlouhodobému pobytu pro žádný ze států EU. Ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se týká případu, kdy je zahraničním subjektem poskytovaná služba realizována prostřednictvím vyslaného cizince ve prospěch českého subjektu, se kterým má uzavřenu dohodu; žalobkyně však nevykonávala žádnou službu, nýbrž závislou práci pro společnost A. Dále se správní orgán I. stupně zabýval otázkou, zdali by vyhoštění žalobkyně představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života a dospěl k závěru, že nikoliv. Zohlednil zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobkyně, tedy že tato pracuje bez povolení k zaměstnání, a veřejný zájem na tom, aby na území ČR pobývali cizinci nedopouštějící se závažného protispoločenského jednání. Rovněž vzal v potaz to, že žalobkyně zde pobývala poměrně krátce a za tu dobu zde nemohla navázat žádné společenské ani kulturní vazby bránící jí v návratu na Ukrajinu. Žalobkyně je zdravá a na Ukrajině má svou rodinu. Stanovenou dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území EU, odůvodnil tím, že žalobkyně přicestovala na území ČR a pracovala zde pouze s platným biometrickým cestovním dokladem a nevyřídila si povolení k pobytu, dále délkou výkonu práce ve společnosti A a tím, že nelegální zaměstnávání je aktuálně vnímáno jako velký společenský problém. Vzhledem k tomu považoval za dostačující dobu 15 měsíců s tím, že je stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí. Počátek běhu této doby navázal na okamžik, kdy žalobkyně pozbude oprávnění pobývat na území ČR, neboť předpokladem pro počátek běhu této doby je ztráta oprávnění k pobytu na území ČR, kdy cizinec již nadále nemůže setrvávat na území. V otázce, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování, správní orgán I. stupně odkázal na svou vázanost závazným stanoviskem ministerstva vnitra.
13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce v zákonné lhůtě blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu I. stupně doplnila. V odvolání namítla nedostatečné zjištění stavu věci, nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění, nedostatečné posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a posouzení existence důvodů znemožňujících vycestování (zejména existence nebezpečí vážné újmy), neadekvátní lhůtu k opuštění území a nedostatečné odůvodnění délky uloženého správního vyhoštění. Jednotlivé dílčí odvolací námitky v podstatě překrývají se žalobními body.

14. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Shledala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a na základě správných skutkových zjištění podložených dostatečným podkladovým materiálem. Bylo vyžádáno i závazné stanovisko ministra vnitra, které potvrdilo, že vycestování žalobkyně je možné. Nebyla shledána ani nepřiměřenost z hlediska soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaná se dále obecně vyjádřila k jednotlivým rozhodným otázkám s tím, že správní orgán I. stupně při svém rozhodování dodržel zákonné meze, jednání žalobkyně správně právně kvalifikoval a dobu zákazu pobytu žalobkyni uložil ve výši přiměřené zjištěnému porušení zákona i okolnostem daného případu a postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 9. 1. 2020.

III. Posouzení žaloby soudem

15. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby a přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělili, že trvají na konání jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy nad rámec toho, co plyne ze správního spisu.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
18. Pokud žalobkyně v první řadě namítá, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností a nebyly zjišťovány skutečnosti i v její prospěch, nelze jí přisvědčit. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány zajistily pro svá rozhodnutí veškeré potřebné podklady tak, aby byl zjištěn stav věci beze všech pochybností, a to jak ve vztahu k § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, tak i (v rozsahu, v němž jim to žalobkyně dovolila) k otázce přiměřenosti daného postupu. Žalobkyně uplatnila prvou námitku ve velmi obecné rovině, nevymezila, v čem konkrétně spatřuje nedostatek zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů a nenavrhuje žádný důkaz. Správní orgány nejsou povinny z vlastní iniciativy vyhledávat pouze okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně. Pokud si byla snad žalobkyně takových skutečností vědoma, měla je již v řízení před správním orgánem I. stupně tvrdit. V této souvislosti je nutno zmínit, že ani v žalobě však žalobkyně žádnou takovou konkrétní skutečnost, která měla být v její prospěch zjištěna, neuvádí. Žalobní bod je proto nedůvodný.

19. Žalobkyně dále v obecné rovině namítala, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly tak šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně, a proto má za to, že došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Tuto obecnou námitku dále rozvedla poukazem na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k formě i délce uloženého opatření. Žalovaný se otázkou přiměřenosti zabýval v napadeném rozhodnutí vzhledem k tomu, že žalobkyně v tomto směru neuplatnila žádné odvolací námitky v obecné rovině, a ztotožnil se se závěry správního orgánu I. stupně, jenž odkázal na absenci vazeb žalobkyně v ČR a EU a možnost návratu k rodině na Ukrajinu. Pokud žalobkyně shledává uložení správního vyhoštění nepřiměřeným s argumentací, že se správním orgánem plně spolupracovala, nelze jí dát za pravdu. Nutno připomenout, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců skutečně neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, zdali cizinci uloží správní vyhoštění, či nikoliv, a nemají proto žádný prostor pro „smírné řešení“ věci. Na konkrétní skutečnosti hovořící proti přijatelnosti jejího vyhoštění a svědčící v její prospěch žalobkyně nepoukázala ani v průběhu správního řízení, takže ani soudu není patrné, jaké okolnosti v její prospěch měly být opomenuty. Žalobní bod je nedůvodný.
20. Pokud žalobkyně dále brojí proti napadenému rozhodnutí s tím, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobkyně, není tato námitka důvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Správní orgány zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které jim byly dostupné. Žalobkyně při své výpovědi dala najevo, že zde žádné okolnosti bránící jejímu návratu na Ukrajinu nejsou. Vypověděla, že na území ČR žije krátkodobě, v EU nežijí žádní její příbuzní, ani osoby jí vyživované, na ČR nemá žádné kulturní či sociální vazby a až na užívání léku na vysoký krevní tlak je zcela zdravá, její rodina žije na Ukrajině. Výslovně pak uvedla, že nechce uvést žádné další skutečnosti.
21. Na základě naposled uvedeného má soud za to, že správní orgány zcela správně zhodnotily, že žalobkyně nemá na území ČR intenzivní vazby, které by bránily jejímu vyhoštění. Vzaly přitom v úvahu i délku pobytu žalobkyně na území ČR, kdy k její integraci do české společnosti, popř. ztrátě kořenů v domovské zemi ani dojít nemohlo. Správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, avšak je nutné v každém jednotlivém případě posuzovat proporционаlitu mezi veřejným zájmem na jeho vyhoštění a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života. Srovnatelně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015-43, konstatoval, že „*zákonným důvodem vylučujícím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není jakýkoli zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť ten nastává v důsledku vydání takového rozhodnutí prakticky v každém případě, nýbrž pouze nepřiměřený zásah do života cizince.*“ Nelze dát žalobkyni za pravdu, ani pokud vyjadřuje názor, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění je v podstatě stavěna na jediném kritériu, a to zdali se má žalobkyně

kam vrátit. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí je zcela evidentní, že se v rámci dostupných informací rozhodnými otázkami v souladu s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgány zabývaly. A proto nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak se žalobkyně mylně domnívá. Soud žádné pochybení žalované neshledal ani při věcném posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobní bod je proto nedůvodný.

22. Dalším žalobními body žalobkyně brojila proti délce doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území EU. V této souvislosti považuje soud za nezbytné připomenout, že délka doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU je v § 119 a § 120 zákona o pobytu cizinců stanovena *relativně určitě*. U každé skutkové podstaty, pro kterou se správní vyhoštění ukládá, je tak stanovena pouze nejvyšší délka této doby (3, 5, nebo 10 let). Určení konkrétní doby v každém jednotlivém případě je pak věcí *správního uvážení*. V přezkumu použití správního uvážení správním orgánem je pak soud omezen. Může tak přezkoumávat zejména zneužití správního uvážení a překročení jeho mezí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a dále to, „*zda řízení předcházející vydání napadenému rozhodnutí proběhlo v souladu se zákonem, tj. zda vněm byla respektována všechna procesní práva žalobce*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42). Jinými slovy může soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumávat pouze to, zda správní orgán nevybočil z mezí pro správní uvážení stanovených. Nejvyšší správní soud k tomu v citovaném rozhodnutí uvedl, že „*[s]právní uvážení je v prvé řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně [...], tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.*“ Jen z těchto hledisek tak může soud stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území EU, přezkoumat. Žalobkyně jednak shledávala napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z důvodu jejího nedostatečného zdůvodnění délky této doby a jednak namítala porušení legitimního očekávání, neboť za několik dní stejného protiprávního jednání bývá ukládáno vyhoštění na 6 měsíců a správní orgán I. stupně svůj postup v případě žalobkyně nezdůvodnil.
23. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že není zřejmé, na jakém základě správní orgány vyměřily právě stanovenou délku správního vyhoštění. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jasně uvedl důvody, pro které bylo právě ke stanovení takové doby přistoupeno. Žalovaná se pak v napadeném rozhodnutí s odůvodněním správního orgánu I. stupně ztotožnila a shledala jej dostatečně individualizovaným. Byť nelze říci, že by zákaz pobytu v trvání 15 měsíců byl ještě na dolní hranici rozpětí, které činí od 0 až do 5 let, správní orgán I. stupně uvedl podstatné důvody, proč přistoupil k uložení zákazu vstupu v uvedené výměře. Třebaže si lze představit podrobnější odůvodnění doby zákazu pobytu, základní úvahy žalované a správního orgánu I. stupně jsou zřejmé a odůvodnění napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí nevybočuje ze skutkových okolností posuzovaného případu, ani z dalších hledisek, která může soud v případě správního uvážení přezkoumávat. Žalobní bod je proto nedůvodný.

24. Jako nedůvodnou soud shledal rovněž žalobní námitku rozporu napadeného rozhodnutí s „běžnou aplikační praxí“, podle které má být dle žalobkyně ukládáno za několik dní stejného protiprávního jednání 6 měsíců, čímž měla být porušena zásada legitimního očekávání. K tomu soud uvádí, že správní orgán je vázán vlastní správní praxí, pokud tento má prostor pro uvážení a pokud se vytvořila správní praxe, která je nepochybně všeobecně dodržována (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251). Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak rovněž vyplývá, že odchýlit se od takové praxe „*správní orgán může, avšak zásadně pouze pro futuro, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká*“, přičemž musí své odlišné závěry a postoj k věci přesvědčivě a přezkoumatelně zdůvodnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 21/2016-56). Zásady, podle které správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu), je však možné se dovolávat pouze tehdy, pokud „*případy, jež měly určitou správní praxi založit, jsou vůči posuzované věci z hlediska pravidla založeného správní praxí typově podobné*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 As 100/2014-120). Takováto typová podobnost pak musí spočívat v souhrnu všech skutkových okolností rozhodných pro uplatnění pravidla založeného správní praxí. Žalobkyně tvrdí, že takové pravidlo spočívající ve stanovení doby, po kterou nelze umožnit vstup na území EU (6 měsíců), je založeno na shodném protiprávním jednání v trvání „*několika dní*“. Doba trvání protiprávního jednání však je pouze jednou z několika rozhodných skutkových okolností hodnocených při stanovení doby zákazu pobytu (srov. ostatně odůvodnění prvostupňového rozhodnutí). Pouze na době protiprávního jednání proto podle soudu nemůže být založena žalobkyní tvrzená správní praxe při ukládání správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu nemůže žalobkyní tvrzená praxe ani být soudu známa. Žalobní bod je nadto formulován pouze obecně a žalobkyně skutečnosti prokazující existenci jí tvrzené praxe ani netvrdí, ani neprokazuje.
25. Žalobkyně dále prezentovala názor, že žalovaná měla zohlednit při svém rozhodování délku vedeného řízení ve vztahu k přijatému opatření z důvodu, že žalobkyně se po celou dobu probíhajícího řízení zdržovala mimo území ČR. Soud v této souvislosti upozorňuje na skutečnost, že počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU byl stanoven od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Po dobu trvání správního řízení žalobkyně nebyla omezena v možnosti pobývat na území ČR a po tu dobu neměla povinnost opustit území ČR. Skutečnost, že žalobkyně dobrovolně opustila území ČR již dříve, je tak v tomto ohledu zcela irelevantní. Na těchto závěrech nemohou ničeho změnit ani žalobkyní tvrzené průtahy v předcházejícím správním řízení. Žalobní bod je proto nedůvodný.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Vzhledem k tomu, že žádný ze vznesených žalobních bodů neshledal soud důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto nemá na náhradu nákladů řízení právo. Procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. března 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce